

Thừa Tướng Ngoan Ngoãn, Đừng Chạy

Contents

Thừa Tướng Ngoan Ngoãn, Đừng Chạy	1
1. Chương 1: Đang Có Mang (1)	1
2. Chương 2: Đang Có Mang (2)	2
3. Chương 3: Ngàn Dặm Tìm Yêu [1]	4
4. Chương 4: Ngàn Dặm Tìm Yêu [2]	5
5. Chương 5: Người Chỉ Thuộc Về Ta [1]	7
6. Chương 6: Người Chỉ Thuộc Về Ta [2]	9
7. Chương 7: Người Chỉ Thuộc Về Ta [3]	10
8. Chương 8: Người Chỉ Thuộc Về Ta [4]	11
9. Chương 9: Người Chỉ Thuộc Về Ta [Đại Kết Cục]	13

Thừa Tướng Ngoan Ngoãn, Đừng Chạy

Giới thiệu

Edit:TMNThể loại:Đam mỹ,sinh tử văn,để vương công & thừa tướng thụ. Đường đường là vua một nước cứu ngũ chí tôn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thua-tuong-ngoan-ngoan-dung-chay>

1. Chương 1: Đang Có Mang (1)

“Quỳ –”

“Vạn tuế!”

“Vạn vạn tuế!”

“Ngô vương vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”Quần thần ba quỳ chín lạy cúi đầu tại triều đường.

Trong đại điện,trên ghế rồng,đầu đội kim quan,người mặc long bào,hoàng thượng thần khí ngạo nghễ nhìn cả đám người đang quỳ trên mặt đất,bỗng nhiên nhướng mày,tầm mắt dừng lại trước một người vóc dáng nhỏ nhắn:“Bùi nhi,Bùi..... Bùi Thừa tướng,mau mau đứng lên,ta không phải đã nói người thân thể không khoẻ không cần hành lễ sao? Người sao lại còn quỳ trên mặt đất!”

Bùi Thừa tướng nghe thấy,hai chup ống tay áo,đứng dậy nhìn Hoàng Thượng sắc mặt bất mãn hơi cúi đầu,nói:“Tạ ơn hoàng thượng — nhưng hoàng thượng không thể vì vi thần mà làm trái quy củ.”

Bùi Thừa tướng da thịt trắng nõn hồng hào vô cùng mịn màng,hai tròng mắt sáng ngời như trân châu đen so với nhiều ngôi sao trên trời còn mê người hơn,dung mạo khuynh quốc,khiến người có long uy cũng phải nhượng bộ vài phần.

“Nếu ảnh hưởng trong bụng cũ,bệnh cũ tái phát thì sao?” Hoàng Thượng lau mồ hôi,thiếu chút nữa nói ra bí mật giữa hắn và Bùi Thừa tướng.Về sau Bùi Thừa tướng không biết còn mặt mũi nào nhìn người.

Vốn nên bàn luận thượng tấu chuyện quan trọng trong cung,nhưng lại biến thành hoàng thượng hỏi han ân cần Bùi Thừa tướng.

Mọi người thấy Bùi Thừa tướng sắc mặt hồng nhuận,khi nói chuyện ngữ khí vẫn bình tĩnh lạnh nhạt,không chậm không nhanh,một chút cũng không giống người đang mắc bệnh.Mà Hoàng Thượng lại quan tâm đến thể,xem ra hoàng thượng vô cùng sủng ái y.

Trước kia Bùi Thừa Tướng vốn là người hầu bên thái tử lúc còn nhỏ hoàng thượng bấy giờ,bởi vì sáng suốt hơn người,tâm tư cẩn thận,lại lúc nào cũng tính toán thay hoàng thượng,khi đó thái tử Lăng Hoàng rất thích y,nên khi thái tử vừa bước lên ngôi hoàng vị,Bùi Tư Kiêu năm ấy hai mươi lăm tuổi cũng trở thành thừa tướng đại nhân dưới một người trên vạn người.

Bất quá dựa vào thân thể của y,cũng có người nói y dùng sắc câu dẫn hoàng thượng. Nhưng mà nhờ có y trợ giúp hoàng thượng vừa mới đăng cơ đã có thể xử lý triều chính vững vàng,không một chút sai lầm,cho nên không người nào dám lên tiếng.

Rốt cục bãi triều,chuyện chính sự trọng yếu không bàn luận được gì,ngược lại lời nói quan tâm ân cần thăm hỏi chúng thần học được cũng không ít.

Bùi Thừa Tướng hôm nay không giống bình thường,vừa bãi triều lại đi về hướng ra khỏi hoàng cung.

Diêm tướng quân luôn có quan hệ tốt với y,trong lòng cảm thấy có gì không liên đi về phía trước hỏi:“Bùi Thừa tướng,ngài hôm nay sao không đến thư phòng hoàng thượng — nghị sự?”

Bùi Thừa tướng thở dài một tiếng,nói:“Mấy ngày nay trong nhà ta có rất nhiều việc,hiện tại thể xác và tinh thần đều mỏi mệt!”Y mặc dù nói thế,trong lòng lại khổ sở:“Còn không phải tại hoàng thượng vị cao tại thượng trong lòng các người,không cho ta đi lại chung quanh,có chuyện gì cũng phải đợi hắn đến quý phủ mới nói,ta phi!Rõ ràng là nhốt,ngay cả cửa phủ cũng không cho ta ra.Ta bất quá chỉ mang thai ba tháng mà thôi!Sao lại đối với ta như vậy, hừ!”

“Một khi đã như vậy,không bằng ta cùng ngài về,phủ ta và ngài dù sao cũng gần nhau.....” Diêm tướng quân cùng Bùi thừa tướng cùng nhau hồi phủ,vừa đi vừa nói chuyện với nhau thật vui.

Hai người đi cùng một chỗ,một người cao ngất cường tráng một người nhỏ nhắn mảnh khảnh,một văn một võ rất xứng đi,thời điểm đi ngang qua mọi người đều ngưỡng mộ dòm theo.

Nhưng mà ở sau điện Lăng Hoàng nhanh chóng đổi thường phục muốn đưa Bùi Tư Kiêu hồi phủ đã nhìn thấy tất cả,sắc mặt nhất thời trở nên vô cùng khó coi,trong mắt dường như còn lóe lên tia lửa giận vô danh,hắn núp sau vách tường một mình lăm lăm nói:“Xem việc tốt mình đã làm,hừ còn dám đi chung quanh câu dẫn nam nhân!”

Khi Bùi Tư kiêu về tới phủ,thấy nô bộc trong phủ thần sắc hoảng sợ,y cũng đoán đoán được rốt cuộc ai đã đến quý phủ,lại là vị chủ tử khó hầu hạ.....

2. Chương 2: Đang Có Mang (2)

Vừa mới bước một chân vào cửa phòng chính mình,Bùi Tư Kiêu đã nhìn thấy Lăng Hoàng xem nơi này như nhà mình,ngồi trên ghế làm bằng gỗ đàn hương trong phòng,dựa lên bàn trà than thở.

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh,không khí nặng nề,hai người không một ai chịu lên tiếng.

Bùi Tư Kiêu không biết sao lại có chút sợ,nhưng lại không biết rốt cuộc y sai chỗ nào?

Chẳng lẽ vì y không nghe lời hắn đến thượng triều?Hay không phải là...

Hay ngày hôm qua y cự tuyệt thịnh tình của hắn..... Bùi Tư Kiêu nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra mình sai chỗ nào.

“Bùi thừa tướng ơi Bùi Thừa tướng,rất cuộc có chuyện‘quan trọng’ gì khiến người chậm trễ,thế nhưng muốn trăm đường đường vua của một nước phải ở đây chờ người! Người nói đi.” Lăng Hoàng nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà,nhưng không ngẩng đầu nhìn Bùi Tư Kiêu.

Bùi Tư Kiêu lại cảm thấy bản thân bị xuyên ngàn lỗ vạn động,chỉ vì thái độ và giọng điệu khi nói của hân.

Còn nữa,thời điểm bình thường hai người bọn họ ở riêng một mình,Lăng Hoàng không tự xưng trăm mà thân thiết gọi y“Bùi nhi,Bùi nhi.” nhưng hiện tại....

“Không..... Không có gì?” Nhìn Lăng Hoàng trước mắt kiêu ngạo,Bùi Tư Kiêu không khỏi run rẩy.

“Còn nói không có gì? Rõ ràng người rời khỏi hoàng cung trước ta,vì chuyện gì người còn về trễ hơn ta hả?” Lăng Hoàng thong thả nâng lên chén trà,dường như đang chờ đợi chuyện gì?

“Trên đường hồi phủ ta bắt quá chỉ cùng Diêm tướng quân nói chuyện chốc lát,nên về trễ.....” Bùi Tư Kiêu càng nói càng nhỏ,tựa hồ hiểu được Lăng Hoàng vì sao không vui.

“Thật là dấm chua mười phần.” Bùi Tư Kiêu thâm nghĩ,nhưng trong lòng không khỏi cảm thấy có chút vui vẻ.

Lăng Hoàng cầm chung trà trong tay đặt lên trên bàn,khoảnh khắc chung trà chạm nhẹ vào mặt bàn lại vang lên một tiếng vang lay động lòng người.

“Lại đây –” Lăng Hoàng hai mắt nhìn chăm chú vào Bùi Tư Kiêu,khóe miệng cong lên,trong xương lộ ra một tia tà ác.“Đến bên ta.”

Bùi Tư Kiêu sải bước đi về phía Lăng Hoàng,khẩn trương sâu trong lòng bắt đầu lan tỏa. Đột nhiên một đôi tay cường tráng ấm áp vòng lấy y,làm y ngã vào vòng ôm thoải mái mềm mại của Lăng Hoàng.

Lăng Hoàng dùng ngón tay thon dài giữ lấy cằm Bùi Tư Kiêu nói:“Người sao lại đi thích nơi nơi câu dẫn nam nhân khác hả?”

Nghe được ý trong lời Lăng Hoàng,Bùi Tư Kiêu vừa bất đắc dĩ vừa khinh miệt trừng mắt nhìn hân.

“Hay tại tính tình của người,có phải gần đây ta không thỏa mãn được người.....” Lời còn chưa nói xong hai tay Lăng Hoàng không biết đã đưa đến nơi nào trên thân thể Bùi Tư Kiêu,lại làm Bùi Tư Kiêu hai má đỏ ửng.

“Hỗn đản.....” Bùi Tư Kiêu cảm nhận được hai tay hân đang khiêu khích thân thể của y,trong lòng không khỏi mắng.

“Đủ rồi,ta không phải đã sớm nói ta và Diêm tướng quân một chút quan hệ cũng không có,ta và hân chỉ là huynh đệ,huynh đệ đơn thuần ngài hiểu chưa!” Bùi Tư Kiêu muốn thoát khỏi hai bàn tay trắng trợn,lại bị siết chặt vào ngực Lăng Hoàng.

“Ta cũng chưa nói người và hân có chuyện gì,người khẩn trương làm gì? Có phải trong lòng có quỷ!” Lăng Hoàng đứng dậy chế trụ hai tay Bùi Tư Kiêu,ôm cả người y đặt lên bàn gỗ hồng đàn.

“Nhớ kỹ lời ta đã nói với người — người vĩnh viễn chỉ thuộc về ta,cả đời người đừng mơ rời khỏi ta nửa bước.Sau này nếu còn để ta thấy người cùng những người khác thân mật cùng một nơi,thì đừng trách ta nhốt người trong phủ,không cho người ra ngoài,cũng không cho bất luận kẻ nào tới gần người..... biết không?”

Lăng Hoàng nói bên tai y,hơi thở ấm áp tiếp xúc da thịt mẫn cảm,làm thân thể y không khỏi run nhè nhẹ.

Lăng Hoàng hôn lên đôi môi Bùi Tư Kiêu,đầu lưỡi xông thẳng vào trong khoang miệng,xâm chiếm mỗi một tấc lãnh địa của y,bá đạo đoạt lấy mỗi một giọt nước miếng cùng hơi thở.

Bùi Tư Kiêu thả lỏng thân thể chính mình,theo thói quen để mặc Lăng Hoàng định đoạt.

Bùi Tư Kiêu biết Lăng Hoàng rất yêu y,sẽ không làm y tổn thương.

Vì thế,mặc kệ Lăng Hoàng xúc động cỡ nào,dục vọng mãnh liệt cỡ nào,hân cũng sẽ chú ý đến chứa bé trong bụng y,hai người cùng nhau tạo ra sinh mệnh nhỏ nhắn.

3. Chương 3: Ngàn Dặm Tìm Yêu [1]

Khi Bùi Tư Kiêu tỉnh lại mặt trời đã xuyên đến một nơi khác biến mất tại phía chân trời,từ miệng người hầu thuật lại y biết Lăng Hoàng đã sớm rời khỏi phủ đệ,hồi cung xử lý sự vụ.

Bùi Tư Kiêu trong lòng cảm thấy phiền muộn,mờ mịt,y bất tri bất giác sợ hãi có một ngày Lăng Hoàng thật sự rời khỏi y,không bao giờ quay lại..... Dù sao thế sự khó lường,huống hồ y cùng Lăng Hoàng đều là nam nhân,mà Lăng Hoàng còn là hoàng đế cao cao tại thượng.

Có thể nói nữ tử khắp thiên hạ mặc hẳn chọn lựa,hậu cung ba ngàn mặc hẳn sung hạnh.

“Chờ đến một ngày y lớn tuổi nhan sắc không còn,hắn sẽ quên y!” Bùi Tư Kiêu trong lòng thở dài,trong mắt cũng chảy ra nước mắt.

Y nhẹ nhàng lau ướt át khóe mắt, nhu tình như nước vuốt ve vùng bụng hơi nhô cao:“Hài tử a!Hài tử,phụ thân nên làm gì bây giờ?”

Bùi Tư Kiêu cũng không biết bản thân rốt cuộc từ khi nào khởi trở nên đa sầu đa cảm,lo được lo mất..... tất cả đều vì nam nhân kia.

Đêm khuya yên tĩnh,y buồn bã không thôi khiến bản thân không thể yên giấc,bụng thỉnh thoảng đau đớn,sắc mặt y thoáng cái xanh mét.

Trong lúc hỗn lộn y nhớ tới một truyền thuyết xa xưa.....

Sáng sớm hôm sau,Lăng Hoàng thượng triều không thấy thân ảnh Bùi Tư Kiêu,trong lòng còn cảm thấy vui mừng,y rất cuộc hiểu chuyện biết nghe lời. Sao biết? Khi hắn đến phủ Thừa Tướng lại tìm không thấy bóng dáng Bùi Tư Kiêu,đám người trên dưới quý phủ đều không biết chủ tử bọn họ rốt cuộc đã đi đâu,hắn đợi ước chừng cả buổi tối,Bùi Tư Kiêu vẫn không trở lại phủ,trong lòng không khỏi lo lắng vô cùng.

Nếu y xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn,y và thai nhi trong bụng y sẽ làm sao?

Mấy ngày mấy đêm qua đi vẫn không thấy bóng người Bùi Tư Kiêu.Lăng Hoàng phái người tìm khắp hoàng thành nhưng Bùi Tư Kiêu giống như bốc hơi khỏi cõi đời,ai cũng không thấy qua y.

Bùi Tư Kiêu đột nhiên biến mất,khiến Lăng Hoàng đường đường vua của một nước từ trước tới nay lần đầu tiên trở tay không kịp,hắn không biết phải đi nơi nào tìm y?

Mà y rời đi hay bị người ta bắt đi?Hết thấy Lăng Hoàng đều không thể biết được.

Mà y vì sao rời đi?Dù sao y cũng đã có cốt nhục hai người.

Còn y bị bắt thì rốt cuộc ai to gan lớn mật như thế? Biết rõ thừa tướng là người bên cạnh Lăng Hoàng vua Lăng Dạ quốc mà cũng dám bắt đi,thật sự không biết trời cao đất rộng.

Lăng Hoàng đem tất cả binh lính,bao gồm những thị vệ ẩn mật đi tìm tung tích Bùi Tư Kiêu,ngược lại biết được Diêm tướng quân mấy ngày qua xin ở nhà dưỡng bệnh,lại một mình lên rời khỏi quốc đô,dáng vẻ vô cùng sốt ruột.

Căn cứ vào tin tức thu thập được,hắn lại biết buổi tối Bùi Tư Kiêu trước khi biến mất đã viết một phong thư,mà phong thư đã bị Diêm tướng quân mang đi,bởi vậy không thể biết nội dung trong thư.

Hết cách Lăng Hoàng quyết định cải trang tìm đại cái cố rời khỏi hoàng cung,lén theo dõi phía sau Diêm tướng quân,tìm kiếm người khiến hắn ngày đêm nhớ nhung,lúc nào cũng yêu thương.

Mà sự thật đã nhắc Lăng Hoàng,mất đi mới biết đáng quý.

Lo lắng,lo âu,sợ hãi,khủng hoảng hóa thành cây đao sắc bén,một đao đâm vào trong lòng Lăng Hoàng,toàn tâm đau chỉ vì người kia biến mất.Mà cho dù đau thêm mấy trăm lần,hắn cũng chỉ vọng người kia bình an.....

4. Chương 4: Ngàn Dặm Tìm Yêu [2]

Ước chừng trải qua nửa tháng, Lăng Hoàng theo sát phía sau Diêm tướng quân _Diêm Ngọc Thụ, trèo non lội suối dần dần rời xa quốc đô Lăng Dạ quốc, tựa như đang đến một quốc gia khác.

Ai cũng không ngờ tới hoàng đế Lăng Hoàng lúc trước bất bộ tự uy, người ngoài nhìn thấy cũng phải lùi ba thước, nhưng hiện tại lại trở nên tiêu tụy từ một người giàu biến thành một gã khất cái.

Cho dù y phục không thay đổi nhiều, nhưng hai mắt hắn đã mất đi tia sáng vốn có, trông rỗng vô thần, sắc mặt cũng tái nhợt.

Trong khoảng thời gian này, hắn làm bất cứ chuyện gì cũng mất đi bình tĩnh thường ngày còn dễ dàng nổi nảy, thỉnh thoảng còn tức giận buột miệng chửi mắng, hoàn toàn mất đi phong phạm hoàng giả nên có.

Nhưng có khi hắn lại trầm tĩnh giống như người chết mất tam hồn lục phách, dựa vào bên cửa sổ không nhúc nhích.

Tất cả nhớ nhung, lo lắng, khiến hắn trở nên bất lực mờ mịt.....

Tề công công luôn đi theo bên cạnh Lăng Hoàng nhìn thấy chủ tử nhà mình biến thành bộ dạng như vậy không khỏi vô cùng lo lắng, Bùi Thừa tướng đã biến mất nửa tháng, đám người hoàng thượng phái đi cũng không có tin tức, Bùi Thừa tướng có khả năng đã rời khỏi nhân thế, nếu thật thế hoàng thượng sẽ thế nào? Không bằng giúp hắn chọn người khác, ít nhất có thể đem tình kỷ thác sang người kia, không cần lưu luyến một người không biết ở chỗ nào.

Tề công công nghe nói “Hoa tửu tam bôi giải thiên sầu, thanh lâu nhất mộng thích vạn ưu” liền nảy ra chủ ý.....

“Hoàng..... Hoàng công tử, người không thể tiếp tục sa sút tinh thần. Bằng không, Lăng Dạ quốc.....” Tề công công hướng Lăng Hoàng khuyên giải nói.

“Ha ha, Lăng Dạ quốc? Ngay cả người mình yêu cũng không thể nắm trong lòng bàn tay, thì có tư cách gì giữ lấy thiên hạ trong tay.....” Lăng Hoàng cười nhẹ, càng thêm thương cảm.

Tề công công bắt đầu lắc lắc đầu, lại khuyên tử: “Hoàng công tử! Tội gì một nam tử buông tha ngàn vạn tú lệ trong thiên hạ, không đáng –”

“Tề công công, lão đã hầu hạ ta bao lâu.” Lăng Hoàng quay đầu nhìn phía Tề công công, giống như thanh kiếm không chút lưu tình vọt thẳng đến trái tim “Cũng đã đến lúc nghỉ ngơi hưởng hạnh phúc tuổi già rồi đúng không!”

Tề công công nghe lập tức quỳ rạp xuống đất, không ngừng dập đầu nói: “Nô tài không dám, nô tài không dám, nô tài chỉ muốn ở lại bên người Hoàng Thượng, hầu hạ Hoàng Thượng cả đời.....”

“Như vậy có lời nên nói, có lời không nên nói, ông biết chứ!”

“Lão đã biết.....” Tề công công lại dập đầu thêm vài cái.

Một lần không có kết quả, ngày thứ hai Tề công công lại chuyển sang phương pháp khác.....

Tề công công mang theo giọng khóc nức nở, cầm một khăn tay không ngừng lau khóe mắt nói: “Hoàng Thượng, ngài càng ngày càng gầy, nô tài thật sự làm thất vọng thái thượng hoàng ah!”

Lăng Hoàng ngồi bên cửa sổ không nói giống như không nghe được được gì.

“Hoàng Thượng, nô tài nghe nói trong thành có một nơi có thể quên ưu thương cùng thống khổ, nơi đó còn có những nữ tử hiểu lòng người, ngài có tâm sự gì có thể nói với các nàng, biết đâu các nàng còn có thể giúp ngài.....” Tề công công khua môi múa mép, đem nơi đó nói đến như tiên cảnh nhân gian.

Lăng Hoàng nghe Tề công công càng nói càng khoa trương, với lại hắn chưa từng rời hoàng cung nên chuyện gì cũng hiểu, chỗ nào cũng không biết, cũng chưa bao giờ nghe đến thanh lâu nên động tâm, hắn nghĩ đến nơi đó biết đâu có chút tin tức của Bùi Tư Kiều.

“Khởi giá đi!” Lăng Hoàng nói, trong giọng dường như khôi phục một chút uy tín hoàng giả.

“Hoàng Thượng khởi” Tề công công hô đến một nửa liền ngừng,dùng biểu tình thăm hể hể nhìn về phía Lăng Hoàng nói:“Hoàng..... Hoàng Thượng,chúng ta không phải ở trong hoàng cung.”

Tề công công đưa Lăng Hoàng mang hướng đến một gian hoa lâu phồn hoa quanh co khúc khuỷu,nơi đó có người vừa múa vừa hát,tiếng hoan hô tiếng cười đùa tựa hồ cách xa ưu phiền bên ngoài.

Lăng Hoàng tuy rằng không rõ nữ tử bên trong vì sao ăn mặc sắc sỡ hơn các cô nương bên ngoài,nhưng không thể phủ nhận nữ tử nơi này có một phần tư sắc,mặc dù so ra còn kém thiên tiên.Bất quá thiên tiên cũng không sánh bằng Bùi Tư Kiều trong lòng hắn.

Vừa nghĩ tới Bùi Tư Kiều,Lăng Hoàng trong lòng vừa rồi có chút vui sướng giờ biến mất không còn sót lại chút gì.

“Công tử,xin hỏi ngài muốn tìm vị cô nương nào?” Một nữ nhân nhìn qua tuổi có chút lớn nhưng vẫn còn thướt tha nhìn thấy Lăng Hoàng y phục đắt tiền đi vào, liền vội vàng tiến đến bên người hắn chào hỏi.

Mặc dù gương mặt mỉm cười lại làm cho người ta cảm giác dối trá,không thể làm người nhiệt tình thường thức.

Bởi vì nghe Tề công công có ý bịa chuyện,Lăng Hoàng mở miệng liền nói:“Ta muốn tìm một nữ tử có thể giúp ta giải sầu.”

Nữ nhân nịnh hót lắm tưởng hắn nói về phương diện kia,che miệng cười nói:“Được,được,được,nữ tử nơi này đều có thể giúp khách quan giải sầu,ngài muốn người thế nào? Không bằng khách quan lên lầu từ từ chọn lựa!”

Lăng Hoàng gật gật đầu theo nữ nhân đó lên thang lầu,nhưng đang đi một tiếng đàn uyển chuyển êm tai như dòng nước suối,du dương như tiếng chim hót,khiến xung quanh dần dần trở nên yên tĩnh,chỉ còn tiếng đàn bồi hồi vang vọng.

Lăng Hoàng bị tiếng đàn hấp dẫn,cúi đầu nhìn xuống phía dưới- thấy đúng là gương mặt hắn tìm đã lâu.Hắn kích động vạn phần không thể tin được,cảm thấy bản thân như đang nằm mộng.

“Hắn,hắn là?” Lăng Hoàng hỏi,hơi thở dần dần trở nên dồn dập.

“Nàng ư,là hoa khôi của chúng ta- Bùi nhi cô nương!”

“Bùi nhi.....” Lăng Hoàng giống mất đi lý trí lao xuống lầu,chạy tới bên cạnh người đang đánh đàn,nắm chặt lấy tay nàng,ôm nàng vào lòng,trong miệng không ngừng lẩm bẩm nói:“Bùi nhi,Bùi nhi.....”

Nước mắt nóng hổi lướt qua hai má Lăng Hoàng rơi xuống.

Người bị hắn ôm chặt không biết làm sao,kích động giãy dụa lại bị hắn ôm chặt hơn Giọng nói của nàng có chút tức giận nói:“Công tử,thỉnh tự trọng,tiểu nữ không phải người ngài cần tìm.....”

Thanh âm uyển nhược hoàn toàn khác xa Bùi Tư Kiều,nữ tử này còn tự xưng “Tiểu nữ”.

Lăng Hoàng kinh ngạc buông ra vòng ôm,ngẫm những gì hắn vừa thấy đều là ảo ảnh.Nhưng khi hắn nhìn lại người trước mặt,thật rất giống Bùi Tư Kiều.

Hư hư thật thật,chân chân giả giả,hắn nhìn lên nửa người trên đặc biệt mềm mại quyến rũ của phái nữ.Người này thật là nữ tử.

Lăng Hoàng thương tâm tuyệt vọng thoáng cái xông lên đầu,nhẹ nhàng xoa mặt nàng nói:“Bùi nhi,Bùi nhi,thật sự không phải người sao?”

Nữ tử nhìn Lăng Hoàng khổ sở,hai mắt rớt đầy thâm tình.Nghĩ rằng:“Hắn là người thất tình đáng thương!” Lại có loại xúc động muốn giúp hắn.

Nữ tử dịu dàng phủ lên bàn tay Lăng Hoàng vuốt ve mặt mình nói:“Tên thật của ta đúng là Bùi nhi,nhưng không phải người ngài muốn tìm.Nếu ngài có chuyện gì cần,ta sẽ hết sức giúp ngài.....”

Đúng vậy,cô ta không phải Bùi nhi của hắn.Sau khi Lăng Hoàng hoàn toàn ý thức được điểm này,vội vàng hất ra bàn tay nữ tử,không nói một lời,không tiếng động thất thần rời đi.

Chỉ còn lại nữ tử một mình đứng lặng,ngơ ngác si vọng.....

5. Chương 5: Người Chỉ Thuộc Về Ta [1]

Lăng Hoảng cũng không hiểu được vì sao hắn đồng ý cho một cô nương hoàn toàn không biết thân phận bối cảnh đi theo bên người hắn, truy tìm phương hướng Diêm tướng quân

Là vì nàng có diện mạo giống như đức Bùi Tư Kiêu? Hay vì nhiều ngày qua nàng nguyện ý nghe hắn tâm sự nỗi khổ tâm tư, giúp hắn giải quyết phiền não trong lòng? Tóm lại mặc kệ nàng ta lương thiện hiểu ý người cỡ nào không thể dao động địa vị Bùi Tư Kiêu ở trong lòng hắn.

Ngoài cửa sổ bắt đầu mưa tầm tã, Lăng Hoảng ngơ ngác nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, rơi vào ảo tưởng.....

Có một năm, hắn bảy tuổi, Bùi Tư Kiêu chính tuổi, thân là thái tử hắn cùng đám người hoàng gia đến Vĩnh Sơn săn thú.

Nhưng mà thời điểm săn bắn, hắn lại bị lạc sâu trong rừng rậm.

Cho đến đêm khuya, hắn vẫn mờ mịt đi chung quanh trong rừng.

Gió gào thét bốn phía đó là diêm báo sắp có mưa to. “Ầm ầm ầm” Một tia chớp màu trắng như chém không trung ra làm hai.

Lúc ấy Lăng Hoảng còn nhỏ chịu hoảng sợ không nhỏ, kích động không thôi.

Gió thổi đến thân cây lão đảo, tia chớp lại tựa như phân ra cả vùng đất.

Lăng Hoảng núp bên cạnh cây đại thụ, cuộn lại cơ thể, lấy tay ôm chặt lỗ tai.

Giờ này khắc này hắn thật sự rất sợ, bên cạnh hắn lại không có lấy một người bảo hộ hắn, hắn hiện tại không biết làm sao, hắn cũng không có ai để dựa vào.

“Hoảng điện hạ, Hoảng điện hạ.....” Có thanh âm quen thuộc đang hô hoán tên hắn. Giống một gốc cây cứ mạng rơm rạ.

“Ta..... Ta ở đây.....” thanh âm run rẩy so với gió lay động cỏ khô còn muốn yếu ớt hơn.

Bùi Tư Kiêu vừa hô tên vừa nhìn chung quanh, tìm kiếm tung tích Lăng Hoảng.

Dù rừng cây trùng điệp cũng không che được tầm mắt sắc bén, y tìm kiếm đã lâu cuối cùng cũng phát hiện.

“Hoảng, Hoảng điện hạ, rốt cục tìm được ngài!” Bùi Tư Kiêu kích động trong mắt còn ngấn nước.

Lăng Hoảng vừa thấy người đến là Bùi Tư Kiêu, thị độc bên cạnh hắn từ nhỏ đến lớn, lập tức vui mừng ôm lấy y, gào khóc.

“Hoảng điện hạ, đừng sợ, ta sẽ luôn luôn ở bên cạnh ngài!” Bùi Tư Kiêu thấy hắn thế này, nhẹ nhàng vuốt đầu của hắn “Chúng ta vẫn nên trở về thôi, trời sắp mưa to.”

Bùi Tư Kiêu nắm tay Lăng Hoảng, từng bước một đi trở lại lều trại, ai ngờ không kịp trời đã bắt đầu mưa như trút nước.

Bùi Tư Kiêu vội vàng hái một chiếc lá lớn bên cạnh che trên đầu Lăng Hoảng, còn bản thân thì không che.

Mưa to ngăn cản bước chân bọn họ, đồng thời khiến bọn họ lại bị lạc phương hướng. Không chần chừ bọn họ trốn vào một sơn động nho nhỏ tránh mưa.

Lăng Hoảng phát giác ống tay áo đều bị mưa làm ướt, đang muốn oán trách lại thấy Bùi Tư Kiêu sớm toàn thân ướt đẫm.

“Bùi nhi, người.....”

“Hoảng điện hạ, đừng lo tiểu thần, chỉ cần ngài không có việc gì thì tốt rồi!” Vừa mới nói xong Bùi Tư Kiêu cũng hắt xì một cái.

“Người nhanh cởi ra y phục,bằng không sẽ rất dễ cảm lạnh!” Lăng Hoảng lo lắng nhìn phía y.

“Nhưng.....”

“Không nhưng nhị gì hết,chẳng lẽ mệnh lệnh của ta người cũng không nghe sao?”

“Ta,ta cỗi.....”

Bùi Tư kiêu xoay người sang chỗ khác,đem y phục trên người đều cởi,vắt khô,trên người chỉ còn lại một cái khố đơn bạc dán chặt trên người.

Lăng Hoảng nhìn y,trong bóng đêm mông lung một thân thể tinh tế trắng nõn,mềm mại bóng loáng đường như đã mê hoặc hẳn,làm cho hẳn tỉnh tỉnh mê mê hô hấp dồn dập.....

Bùi Tư Kiêu sau khi vắt khô y phục mình,rồi treo lên hong khô,bản thân ngồi một bên.

Gió lạnh thổi qua làm cho cả người y không khỏi run lên,y lại không rên một tiếng,một mình thổi hơi nóng xoa xoa hai tay.

Lăng Hoảng nho nhỏ nhìn y như vậy,nhíu mày nói:“Bùi nhi,lại đây!”

Bùi Tư Kiêu nghe Lăng Hoảng la lên,theo thói quen lập tức đáp lại,nhưng khi y quay đầu lại chạm vào ánh mắt Lăng Hoảng,mặt lại đỏ.

Y dường như nhìn thấy trong mắt Lăng Hoảng thoáng hiện tia sáng dã thú,muốn nuốt cả người mình.

Bùi Tư Kiêu cảm thấy thẹn bản thân lại có suy nghĩ đó,khiến y không dám vọng động.

“Lại đây!”

“Hoảng,hoảng điện hạ,không cần.....”

“Không cần cái gì,nhìn người đi lạnh thành như vậy.”

Lăng Hoảng thấy Bùi Tư Kiêu vẫn không có hành động gì,đơn giản đi qua ngồi xuống bên cạnh y,ôm y vào trong lòng.

Bùi Tư Kiêu không nói,tim không ngừng đập loạn thành thịch.

Lăng Hoảng ôm người lạnh như băng,có chút đau lòng tuy rằng hẳn không biết đau lòng đại biểu cho cái gì.

Trong ***g ngực ấm áp,Bùi Tư Kiêu tâm loạn như ma,nhưng vẫn bị cảm giác áp áp chinh phục,rơi vào giấc ngủ.....

Ngày thứ hai,Bùi Tư Kiêu cùng Lăng Hoảng cuối cùng cũng được thị vệ phát hiện,đưa về doanh trại.

Khi bọn họ nhìn thấy hoàng thượng,hiển nhiên phát hiện hoàng thượng không vui.

Trong lòng mọi người còn chưa trở lại bình thường,Bùi Tư Kiêu đã quỳ rạp quỳ xuống,hướng hoàng thượng dập đầu nói:“Đều là lỗi tiểu thần,khi đi săn thú nếu không phải tiểu thần nói thích con thỏ nhỏ kia,thái tử điện hạ cũng không lỗ mãng đuổi theo đến bị lạc phương hướng.....”

Lăng Hoảng kinh ngạc nhìn quỳ rạp xuống đất nói với Bùi Tư Kiêu:“Rõ ràng là ta muốn bắt con thỏ tặng người,chứ người không nói với ta người thích con thỏ đó,người sao lại.....”

Từ quý phi sợ con mình bị liên lụy,không để lại ấn tượng tốt trước mặt Hoàng Thượng,lập tức giận giữ nói:“Đem thị đọc thái tử Bùi Tư Kiêu dẫn đi,đánh hai mươi trượng rồi đuổi về Bùi phủ,sau này không cho phép đến gần thái tử.....”

Từ quý phi còn chưa nói xong lời,Lăng Hoảng đã sột ruột sợ hãi quỳ gối trước mặt mẫu hậu nói:“Không cần!Mẫu hậu.Đó không phải lỗi của y là con một mình làm bậy,muốn phạt thì cứ phạt con!”

Từ quý phi nhướng mày,nghĩ rằng con mình thật không hiểu chuyện,nhưng vì tương lai hẳn nàng phải nhẫn tâm.

“Nhớ phải nói rõ với Bùi đại nhân,con ông ta hại thái tử hoảng sợ,bảo ông ta đưa con mình đi được bao xa thì bao xa,tốt nhất cả đời không được trở về hoàng triều.”

Bọn thị vệ tuân mệnh đi đến bắt lấy Bùi Tư Kiềm, muốn kéo y đi.

Lăng Hoàng nhìn thấy tình cảnh trước mắt, trong lòng hoàn toàn rối loạn, lập tức xông lên phía trước kéo tay bọn thị, ôm chặt Bùi Tư Kiềm vào trong lòng, nói: “Y là người của ta, ai cũng không được chạm vào!”

“Nếu ai dám động đến một sợi lông của y, ta sẽ khiến cho kẻ đó sống không bằng chết!”

Lăng Hoàng ngẩng đầu nhìn thẳng vào phụ hoàng đang đợi xem kịch vui nói: “Ngay cả một ái thần của mình mà còn không thể bảo vệ, thì có tư cách gì làm thái tử!”

Bùi Tư Kiềm nghe được lời hấn nói, tim bị khơi dậy rung động.....

“Phụ hoàng, con nhớ rõ người từng nói với con—‘Thân là một hoàng giả không chỉ phải có đức, có tài, còn phải có ái nhân, trọng nhân, tôn nhân!’”

“Bùi Tư Kiềm y là thị tộc của ta, là thần tử của ta — hướng hồ y tận trung tận trách, vậy nên ta phải bảo vệ tốt y, không để y chịu chút tổn thương!” Lăng Hoàng nho nhỏ lần đầu tiên thẳng thắn thất lưng, nói như đinh đóng cột.

“Chỉ cần có ta ở đây, đời này không ai có thể tổn thương được y.....” Lăng Hoàng nói chắc chắn như lời thề, truyền vào trong tai Bùi Tư Kiềm, xông thẳng vào trong lòng y.

“Tốt! Tốt! Tốt!” Hoàng Thượng nhìn đứa con bảy tuổi của mình, vỗ tay tán thưởng không thôi “Không hổ là nhi tử Lăng Vương! Có thưởng!”

Về mặt lo lắng khẩn trương không thôi của Từ quý phi rất cục thả lỏng, thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Bùi Tư Kiềm mơ mơ màng màng xuôi tai tất cả, tâm hoàn toàn trầm luân

Lăng Hoàng trong lòng sức nặng đột nhiên gấp bội, hấn thấy Bùi Tư Kiềm nhắm lại hai mắt, trên mặt đỏ ửng không bình thường, hấn sờ lên trán y, nóng đến phỏng tay. Liền vội vàng ôm lấy y, từ biệt mẫu hậu phụ hoàng rồi chạy thẳng về chỗ mình.....

6. Chương 6: Người Chỉ Thuộc Về Ta [2]

Lăng Hoàng hồi tưởng lại ngày nào đó càng thêm nhớ đến Bùi Tư Kiềm, hấn thật sự rất nhớ cảm giác ôm y vào lòng, vừa mềm vừa thơm lại ngọt, hận không thể một ngụm cắn xuống.

Nhưng người đó hiện tại không biết ở đâu?

Lăng Hoàng đi theo Diêm tướng quân đi tới một ẩn quốc thần bí, cho đến đặt chân vào thành thị sầm uất mới dừng cước bộ, dường như đang tìm kiếm ai.....

Mà một nơi khác ở trong thành, Bùi Tư Kiềm lại cùng Diêm Ngọc Thụ sống vai ở cùng một nơi. Chỉ là không biết bọn họ đang nói gì mà Diêm Ngọc Thụ vẻ mặt nản lòng thoái chí.

Một thanh âm quen thuộc không thể quen thuộc hơn vọng đến nhộn nhạo trong tai Bùi Tư Kiềm. Khiến Bùi Tư Kiềm khản trương chờ đợi.

Là hấn, là thanh âm của hấn. Nhưng hấn sao lại ở đây?

Bùi Tư Kiềm dỗi mắt nhìn xung quanh, nhưng y thấy lại là cảnh người mình nhớ nhưng đã lâu đang cài trâm bạc tinh xảo cho một nữ tử.

Bùi Tư Kiềm không nhìn bộ dạng nữ tử kia nhưng y lại thấy được Lăng Hoàng cười với nữ tử kia, thâm tình như hấn đã đối với mình. Y tin bản thân tuyệt đối không nhìn sai người, bởi vì bên hông Lăng Hoàng có đeo một ngọc bội ngày đó hấn tặng cho y đã tặng.

Y vẫn còn nhớ rõ, ngọc bội đó do mẫu thân trước khi chết tự tay giao cho y, muốn y sau này giao cho thế tử tương lai, truyền từ đời này sang đời khác. Nhưng y lại đem ngọc bội tặng cho người kiếp này y yêu thương – Hoàng đế Lăng Dạ quốc _ Lăng Hoàng.

Bùi Tư Kiều đứng ở đó, nhìn chằm chằm Lăng Hoằng cùng nữ tử ôn nhu như nước đầm tiếu, tùy ý để nữ tử thân mật kéo cánh tay hắn cùng đi vào phòng trọ bên cạnh.

Bùi Tư Kiều nhớ rõ Lăng Hoằng từng nói với y “Kiếp này ta chỉ nắm tay một mình người sống đến bạc đầu”, nhưng hôm nay..... Diêm Ngọc Thụ liên tục gọi Bùi Tư Kiều vài lần, vẫn không được đáp lại, rời vào đường cùng Diêm Ngọc Thụ đành phải kéo kéo ống tay áo y.

“Chuyện gì?” Bùi Tư Kiều rốt cục quay đầu nhìn về phía Dương Ngọc Thụ.

Nhưng Diêm Ngọc Thụ lại kinh ngạc, bởi vì Bùi Tư Kiều hai mắt đỏ bừng, chất lỏng trong mắt không ngừng chảy xuống, trên mặt che kín nước mắt.

“Tư Kiều, người làm sao vậy?”

“Không có gì..... Chúng ta đi thôi.” Bùi Tư Kiều giống như không biết mình đang khóc, một mình đi về phía trước lại không biết phải đi hướng nào.

Bước chân y vô cùng hỗn loạn, thân thể còn lung lay sắp ngã, dùng “là khô mùa thu” để hình dung y lúc này đúng là rất thích hợp.

Diệp Ngọc Thụ hoàn toàn mơ hồ, hắn không rõ vừa rồi đã xảy ra chuyện gì lại khiến Bùi tư kiều biến thành bộ dáng thế này. Hắn không phải luôn ở bên cạnh y sao? Sao lại thế này?

Diêm Ngọc Thụ không suy nghĩ nhiều đi nhanh về phía trước, đến bên cạnh Bùi Tư Kiều để tránh y tùy thời ngã xuống.

Hôm nay lần đầu Diêm Ngọc Thụ thấy Bùi Tư Kiều thất thường. Đến giờ cơm chỉ thấy Bùi Tư Kiều dùng dưa xối cơm, một miếng thức ăn cũng không gấp, ngay cả món ăn y thường ngày thích nhất cũng không chạm vào.

Trong lúc vô ý, hắn còn nghe được Bùi Tư Kiều lời nói kỳ quái – “Hài tử, phụ thân của con không cần chúng ta, làm sao bây giờ?” “Hài tử, phụ thân của con đã có niềm vui mới, chúng ta nên đi nơi nào đây?” “Hài tử, ta khổ sở tới nơi này vì muốn bình an sinh con ra, nhưng hiện tại.....?”

Chỉ qua một đêm Bùi Tư Kiều đã khôi phục bình thường, chỉ là đáng vẻ tiêu tụy còn thường xuyên nôn mửa như bị bệnh bao tử. Y cũng thường cười nhưng nụ cười làm cho cảm thấy đặc biệt chua xót.

Cho đến một ngày Diêm Ngọc Thụ cùng Bùi Tư Kiều trên đường tình cờ gặp quốc vương Lăng Dạ Quốc, Diêm Ngọc Thụ rốt cục mới hiểu rõ mọi chuyện!

7. Chương 7: Người Chỉ Thuộc Về Ta [3]

“Bùi, Bùi nhi.....” Người truy tìm đã lâu rốt cuộc xuất hiện trước mặt, Lăng Hoằng kích động đến nói không ra lời. Hắn chỉ có suy nghĩ duy nhất là đi đến ôm chặt Bùi Tư Kiều, không để y rời khỏi mình cho dù nửa bước cũng không thể.

Nhưng Lăng Hoằng lại thấy Diêm Ngọc Thụ đang đỡ thất lưng Bùi Tư Kiều, còn thân mật nắm tay y. Tình cảm nhớ nhung lâu ngày mưa rền gió dữ thổi bay, ngọn lửa phẫn nộ trong lòng bùng cháy khiến hắn không bình tĩnh gầm thét: “Bùi Tư Kiều, người đứng lại cho ta!”

Bùi Tư Kiều nghe thanh âm quen thuộc, chân không khỏi mềm nhũn, càng thêm thân mật tựa vào người Diêm Ngọc Thụ. Tất cả chỉ vì y không muốn đối mặt Lăng Hoằng, đối mặt nam nhân phụ lòng y.

Lăng Hoằng thấy Bùi Tư Kiều cùng Diêm Ngọc Thụ nghe được chính mình la lên dường như còn cố ý ôm chặt hơn, cứ như một đôi người yêu bảo vệ đối phương, lòng càng thêm hỗn loạn lại nhìn không được giận giữ mắng: “Diêm Ngọc Thụ Diêm đại tướng quân, vốn tưởng rằng người là chính nhân quân tử, không nghĩ tới người lại đáng khinh thế.....”

Người chung quanh bị tiếng rống giận của hắn làm khiếp sợ, kinh ngạc xen lẫn tò mò dừng bước đợi tưởng sắp sửa trình diễn.

Bùi Tư Kiều thấy Diêm Ngọc Thụ tự dưng chịu khuất, mặc dù tâm loạn như ma y vẫn phản bác nói: “Người có tư cách gì nói hấn!”

“Người dám bảo vệ hấn. Ta hỏi người, có phải người và hấn có gian tình không thể nói ra!” Lăng Hoàng bị lửa giận thiêu đốt, thậm chí làm cho người ta có suy nghĩ muốn xông đến phía trước khiến người đối diện tan xương nát thịt.

“Thì thế nào, có liên quan gì đến người?” Hồi tưởng lại ngày đó, Bùi Tư Kiều lòng quặn đau, nam nhân chân trong chân ngoài không đáng để y yêu.

“Tiện nhân này!”

“Tiện nhân? Ta là tiện nhân! Tiện đến yêu người, tiện đến nghĩ người sẽ bảo vệ ta cả đời.....” Cuồn cuộn chất lỏng nóng theo khóe mắt Bùi Tư Kiều trào ra “Lăng Hoàng, ta nói thật cho người biết, hài tử trong bụng ta không phải của người!”

Bùi Tư Kiều không nghĩ đến chính mình lại nói ra lời ngược lòng, có lẽ y muốn trả thù Lăng Hoàng, trả thù hấn khiến y chịu khổ sở nhiều ngày qua, đau lòng khôn tả.....

“Người, người nói cái gì.....” Nghe lời Bùi Tư Kiều nói, Lăng Hoàng hoàn toàn mất đi lý trí, nắm lấy tay Bùi Tư Kiều kéo đến khách ***.

Bùi Tư Kiều chỉ thuộc một mình hấn, tất cả của Bùi Tư Kiều cũng là của hấn.

Vì sao, đứa nhỏ, đứa nhỏ lại.....

“Đau, đau, đau! Người buông tay ra mau.....” Lăng Hoàng bất chấp tất cả, kéo Bùi Tư Kiều thoát khỏi đám người.....

Chỉ để lại Diêm Ngọc Thụ ngỡ ngàng đứng ở kia không biết làm sao, đường đường quốc vương Lăng Dạ quốc sao đột nhiên xuất hiện tại đây? Với lại không biết vì lý do gì cả hai âm ỉ? Là vì hấn sao? Còn có hài tử? Chẳng lẽ..... gắn liền với những hành động thất thường trước của Bùi Tư Kiều, Diêm Ngọc Thụ kinh hãi.....

Tay bị nắm đau nhức, Bùi Tư Kiều bị Lăng Hoàng cứng rắn kéo lôi đi, lại không dám phản kháng, y sợ cử động mạnh sẽ liên lụy nhi tử trong bụng chịu tổn thương.....

Đến khi Diêm Ngọc Thụ phản ứng lại, muốn đuổi theo lại để hấn nhìn thấy tiểu mỹ nhân hấn luôn theo đuổi.

“Tư Tuệ, Tư Tuệ.....” Hấn thoáng cái không còn u buồn, cao hứng phấn chấn sải bước đến thân thiết chào hỏi nữ tử có dung mạo giống như đúc Bùi Tư Kiều.

8. Chương 8: Người Chỉ Thuộc Về Ta [4]

Lăng Hoàng muốn kéo Bùi Tư Kiều về phòng hấn trong khách ***, Bùi Tư Kiều vườn cạnh cửa muốn té, ngay tại thời điểm sắp rơi xuống Lăng Hoàng đã nhanh nhẹn ôm lấy Bùi Tư Kiều dùng thân thể của chính mình bảo vệ y, để thân thể mình dưới thân thể y, tiếp theo đầu đập mạnh xuống đất.

Lăng Hoàng chóng mặt nhất thời buông lỏng bàn tay ôm Bùi Tư Kiều. Bùi Tư Kiều cũng không có lập tức rời đi, mà nhìn Lăng Hoàng để mặc nước mắt rơi xuống trên người hấn.

Tuyệt vọng lại không thể buông tha.....

“Tại sao? Tại sao người lại đối với ta như thế..... Ta rốt cuộc đã làm sai chuyện gì?” Bùi Tư Kiều bắt lấy áo Lăng Hoàng, vừa khóc vừa chỉ trích “Cho tới nay trong sinh mệnh ta chỉ có người là người quan trọng nhất, trong mắt ta cũng chỉ có người, ta vì người buông tha tất cả, bị người ngoài cho là lộng thần, bị cha mẹ nhục mạ, ta cũng không tiếc. Nhưng người, người thì thế nào?”

“Chẳng lẽ tất cả thề non hẹn biển đều là giả sao? Chẳng lẽ người nhỡ tâm bỏ ta và con chúng ta sao?”

“Ta không theo đuổi vinh hoa phú quý, quyền lợi địa vị, ta chỉ muốn người mình yêu ở bên cạnh ta, vĩnh viễn không rời khỏi ta, chẳng lẽ đều không thể trở thành sự thật?”

“Không phải ta không tin người, mà ngay cả ta cũng không thể tin nổi chính mình— ta biết giữa ta và người thân phận khác nhau, ta và người lại là người đồng giới..... ta ngoại trừ nghĩ ra biện pháp sinh con đường cái cho người ra, ta không thể nghĩ ra biện pháp giữ người bên cạnh, dù sao người đường đường là vua của một nước.....”

“Nhưng ta không nghĩ tới, cho dù ta có con thì sao chứ vẫn không thể giữ trái tim của người, tất cả chỉ có thể trách mình thôi..... ta ngàn dặm xa xôi chạy đến đây có được kết quả thế này, trời cao thật sự đối đãi không tệ.....”

Bùi Tư Kiêu không phải đang nói mà gào thét, đem tất cả ủy khuất trong lòng trút hết một lượt.

Y cảm thấy bản thân thật khờ, vì nam nhân này giao ra thật nhiều, không tiếc bị trăm ngàn người phỉ nhổ, thật sự đáng giá sao?

Lăng Hoảng bị y điên cuồng kéo y phục, vuốt thân thể, trong lòng lại không có chút oán hận, thậm chí còn có một chút áy náy.

Hắn luôn cảm giác giữa bọn họ có một hiểu lầm lớn, nhưng một lời yêu thương mãnh liệt bao trùm tất cả.

Từng câu từng câu làm cho lòng người chua xót, đau lòng lại không biết làm sao diễn tả thành lời nói, giống như thổ lộ trần trụi xông thẳng nội tâm Lăng Hoảng.

Cuối cùng, Bùi Tư Kiêu lộ cười khổ, ngất lên hai tay Lăng Hoảng, hướng về nơi mẫn cảm trên thân thể mà đi.

“Hôm nay, ta muốn đòi lại những gì đã mất trên người người, ta muốn đem khổ sở ta phải chịu hoàn lại gấp đôi cho người.”

Bùi Tư Kiêu thô bạo xé rách y phục Lăng Hoảng, không chút lưu tình cắn cắn nụ hoa anh đào của hắn, tay kia thì đưa ra sau hậu đình chưa từng bị khai phá.

Lăng Hoảng không phản kháng, cam tâm tình nguyện nhận hết tất cả, nửa người dưới cũng bắt đầu phản ứng.

Lăng Hoảng biết bản thân hắn một khi đã yêu, cho dù bị đánh cả người bị thương hắn cũng không cho y rời khỏi, cho dù bị y oán hận vạn phần, hắn cũng sẽ không lựa chọn buông tay.

Hắn biết ngay khoảnh khắc mình yêu Bùi Tư Kiêu, đã nhận định Bùi Tư Kiêu cả đời này chỉ thuộc về một mình hắn— ai cũng không thể cướp đi.

Bùi Tư Kiêu lật ngược lại thân thể Lăng Hoảng, làn da màu vàng lúa mạch trắng kiện, đường cong thon dài cùng phân bố đều đặn trên cơ thể, làm cho người ta yêu thích không nổi buông tay. Bùi Tư Kiêu để lại một đống dấu răng rõ ràng trên lưng Lăng Hoảng, dùng hết sức mà cắn, thậm chí dấu răng còn tràn ra tia máu đỏ thẫm. Tay y không ngừng véo hồng anh trước người Lăng Hoảng, anh đào vốn xinh đẹp hiện tại biến thành màu tím bầm.

Khi Bùi Tư Kiêu sắp đưa tay ra phía sau Lăng Hoảng tìm kiếm, lại nghe Lăng Hoảng khổ sở rên rỉ.

Thanh âm khổ sở kia giống như một chậu nước lạnh bao phủ Bùi Tư Kiêu, hơi lạnh len khắp toàn thân, Bùi Tư Kiêu dừng lại tất cả hành động của mình.

Y suy nghĩ bản thân có phải điên rồi không, dám làm vậy với người đường đường vua của một nước, y nhất định không muốn sống rồi. Nhưng Lăng Hoảng tại sao không phản kháng?

“Muốn thì nhanh một chút, cọ xát cái gì.” Lăng Hoảng nói, trong thanh âm để lộ quyết tâm mãnh liệt. Hắn muốn che giấu hoảng sợ trong lòng, hay bất mãn trong lòng? Đó chỉ có chính hắn mới biết được.

Bất quá Bùi Tư Kiêu không có hành động tiếp mà đứng lên thu thập quần áo của mình.

Lăng Hoảng ngây dại, hoàn toàn không biết sao lại biến thành thế này, lại càng không biết trong lòng Bùi Tư Kiêu rốt cuộc nghĩ chuyện gì?

9. Chương 9: Người Chỉ Thuộc Về Ta [Đại Kết Cục]

Bùi Tư Kiêu nhanh chóng mặc lại y phục, đi đến trước cửa lại dừng cước bộ, quay đầu nhìn phía Lăng Hoàng nói: “Ta đi rồi, người sau này không cần đến tìm ta.....”

Một câu giống như ngũ lôi oanh đỉnh, khiến Lăng Hoàng khiếp sợ không thôi.

“Tại, tại sao.....” Lăng Hoàng vội vàng nắm lấy tay Bùi Tư Kiêu, trong lòng tràn ngập khủng hoảng rối loạn.

“Bởi vì người không thuộc về ta, ta cũng không thuộc về người.....” Bùi Tư Kiêu lộ ra nụ cười câu hồn phách con người, lại làm cho Lăng Hoàng càng thêm run sợ.

Lăng Hoàng trong miệng lẩm bẩm: “Không thể, không thể như vậy, giữa chúng ta nhất định có hiểu lầm.....”

“Ta rất cuốc làm sai chuyện gì? Người nói cho ta biết được không? Ta trước đó chửi người là ta không đúng, nhưng người có thể cho ta một lời giải thích hợp lý được không!” Lăng Hoàng nói, trái tim mơ hồ nhói đau.

“Người không có sai là ta sai, là ta xem lời nói đùa của người tưởng là thật, là ta đem tình cảm chân thành cả đời dành cho người, nghĩ rằng người sẽ ở mãi bên cạnh ta.....” Bùi Tư Kiêu trong mắt lóe ra đau thương.

“Không có! Ta thủy chung không thay đổi, lại càng không muốn từ bỏ.....”

“Không có? Ngày đó ta chính mắt nhìn thấy người thân mật với một nữ tử xinh đẹp còn ở chung một chỗ, vừa nói vừa cười là có ý gì?” Bùi Tư Kiêu nói xong cũng hất ra tay Lăng Hoàng.

“Ngày nào? Khi nào?”

“Người còn hỏi ta, trong lòng người tự hiểu..... người nhanh buông ra!”

“Ta..... Bùi Nhi, ta nghĩ giữa chúng ta có hiểu lầm.”

“Hiểu lầm? Nói thật là dễ nghe.”

“Ta nói là thật.....”

Lăng Hoàng còn chưa nói xong, cửa phòng bọn họ đã bị đẩy ra.

Một nam một nữ xứng đôi vừa lứa, nam là Diêm Ngọc Thụ ngọc thụ lâm phong, thâm tình nhìn chăm chú vào nữ tử tuyệt sắc bên người, nửa tắc cũng không rời, mà bộ dạng nữ tử cùng Bùi Tư Kiêu thập phần giống nhau.

Bùi Tư Kiêu nhìn thấy nữ tử đó đến, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó nhú mày.

“Tư Tuệ, muội sao lại đến nơi này?”

“Vì sao muội lại không thể đến nơi này?” Bùi Tư Tuệ buồn bực trừng mắt liếc nhìn ca ca Bùi Tư Kiêu, lại vô ý nhìn sang Lăng Hoàng, bị bộ dáng thảm hại lúc này của hắn làm hoảng sợ “Ca phụ, ca phụ, người làm sao vậy? Là ca ca muội khi dễ huynh sao? Bị đả thương thành thế này.....”

Diêm Ngọc Thụ theo Bùi Tư Tuệ kinh ngạc nhìn sang, không nghĩ tới đường đường quốc vương Lăng Dạ quốc lại biến thành bộ dáng nghèo túng, thật sự bất ngờ. Bất quá Diêm Ngọc Thụ tò mò chính là vừa rồi giữa bọn họ xảy ra việc gì? Lăng Hoàng trên người phủ kính dầu rằng đồ sộ cận không nhất, xem tình hình thì ra Thừa tướng đại nhân ở trên? Thoáng cái Diêm Ngọc Thụ bị suy nghĩ của mình hù dọa.

Lăng Hoàng nhìn thấy Bùi Tư Tuệ xuất hiện, không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi, dù sao có đương sự này ở đây nói chuyện sẽ dễ hơn một chút.

“Bùi nhi, người nghe ta giải thích, ngày đó thật ra.....”

Lăng Hoàng cùng đám người Bùi Tư Kiêu ở ngoài cung đi chơi hơn một tháng, rốt cục trở về hoàng cung. Tất cả chân tướng như một câu chuyện người truy ta đuổi – Bùi Tư Tuệ vì ham chơi mà len lén theo Bùi Tư Kiêu rời khỏi hoàng thành, do dùng hết tiền mới đến thanh lâu làm xiếc. Diêm Ngọc Thụ nhận được tin của Bùi Tư Kiêu, bảo hắn chăm sóc tốt Bùi Tư Tuệ, ai ngờ phát hiện Bùi Tư Tuệ len rời khỏi hoàng thành, vì lo lắng an toàn của nàng nên liền đuổi theo. Mà Lăng Hoàng nghĩ Diêm Ngọc Thụ có tin tức Bùi Tư Kiêu

lại theo sát phía sau.Nhưng để cho người ta không ngờ đến là Bùi Tư Kiêu rời đi vì để bảo vệ hài tử,trong khoảng thời gian rời đi bụng y thường xuyên đau nhói vạ phần.

Sau khi Lăng Hoằng cùng Bùi Tư Kiêu tiêu tan hiểu lầm,liền khôi phục thái độ dịu hiền như lúc trước,mà Lăng Hoằng càng thêm quan tâm Bùi Tư Kiêu cùng đứa nhỏ trong bụng y,trong lòng lúc nào cũng sợ hãi y lại đột nhiên rời đi.Có khi Lăng Hoằng thậm chí ngủ lại trong phủ Thừa Tướng,sáng sớm mới hồi cung thượng triều.

Năm tháng sau,Bùi Tư Kiêu sinh hạ long tử.

Nhưng khiến người ta hoảng sợ chính là quốc vương Lăng Dạ Quốc thế nhưng lập nam tử làm hậu,mà nam tử kia lại là đương kim Bùi Thừa tướng đại danh鼎鼎 lấy.Mới đầu mọi người không ngừng phản đối,nhưng sau đó tình yêu vô cùng cảm động của hai người được cố ý từ hoàng cung truyền ra ngoài. Lăng Hoằng cùng Bùi Tư Kiêu được mọi người ủng hộ,cuối cùng tu thành chính quả.

Đại hôn của bọn họ được cử hành vô cùng long trọng,cả nước cùng chung vui,để mọi người cùng chúc phúc,ngày đó cũng là đại hôn của đôi mới Diêm Ngọc Thụ cùng Bùi Tư Tuệ,bất quá bọn họ chỉ đãi mấy bàn nho nhỏ tại nhà,hai nhà vui mừng.....

[HOÀN]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thua-tuong-ngoan-ngoan-dung-chay>